

Nr 147.

Av herr **Ekman, Karl Johan**, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst samt till inkomst- och förmögenhetsskatt.

I flertalet av de resolutioner angående lönereglering för rikets prästerskap, som utfärdades på grund av kungl. förordningen den 11 juli 1862, och av vilka omkring 850 ännu äro i gällande kraft, stadgas, att viss del av prästerskapets avlöning skall utgå i förhållande till den inkomst, för vilken den skattskyldige erlagt bevillning. Såsom ett exempel på, huru uti ifrågavarande hänseende skattskyldigheten till prästerskapet blivit bestämd, kan anföras följande stadgande ur Kungl. Maj:ts resolution den 23 november 1869 ang. lönereglering för prästerskapet i Knutby och Faringe församlingars pastorat:

»För fabriker samt verk och inrättningar, vilka icke kunna till jordbruk hänföras och icke finnas här ovan omförmälda ävensom för hantverks och handelsrörelse skall årligen betalas En procent av den inkomst för vilken allmän bevillning enligt Andra Artikeln i Bevillningsförordningen blivit under nästföregående år erlagd.»

Till den grupp av skattskyldiga, som här avses, hör ett mycket stort antal små inkomsttagare, såsom hantverkare, innehavare av fiskerier, mindre kvarnar, benstampar, tråddragerier, smedjor, hemväverier och allehanda småindustri samt hemslöjd m. m. Därest nu det förslag till förordning om särskilda avdrag vid 1919 års taxering till bevillning för inkomst m. m., som genom Kungl. Maj:ts proposition nr 96 förelagts riksdagen, skulle vinna bifall, komme de inkomstbelopp, å vilka prästlönen beräknas, att minskas högst avsevärt och långt utöver vad genom motsvarande förordningar 1917 och 1918 varit fallet.

Enligt den av Statistiska Centralbyrån verkställda utredning, vars resultat bifogats den kungl. propositionen, skulle *nettoökningen* av det faktiska avdragsbeloppet komma att uppgå till i medeltal omkring 30 %.

Bihang till riksdagens protokoll 1919. 3 saml. 62 häft. (Nr 147—148.) 847 19 1

Men i åtskilliga kommuner skulle ökningen bli långt större, t. ex. i Älvkarleby socken 66.10 %, i Huskvarna stad 92.94 %, i Mollösunds socken 46.43 %, i Ljusnarsbergs socken 46.40 %, i Avesta köping 48.26 % o. s. v.

Genom den föreslagna författningen med dess enorma ökning av det bevillningsfria avdraget kommer för ovan omförmälda grupp av personer, som äro skyldiga att bidra till prästerskapets avlöning, det beskattningsbara inkomstbelopp, å vilket prästavlöningen beräknas, att i hög grad reduceras eller i många fall alldeles bortfalla. Men därmed minskas eller bortfaller automatiskt även prästerskapets därå beräknade inkomst, och de prästerskapet genom de av Kungl. Maj:t fastställda löneregleringarna tillförsäkrade löneförmåner bli uti ifrågasvarande hänseende mer eller mindre illusoriska.

Detta är så mycket mera orättvist, som dyrtiden svårt pressar en mycket stor del av det svenska prästerskapet och följden dessutom skulle bli, att skatten till kommunen ännu hårdare än förut drabbar prästen. I de nyss nämnda kommunerna skulle ett genomförande av de nu föreslagna avdragen medföra en ökad utdebitering på återstående skattdragande av resp. 8.71, 11.29, 6.67, 6.20 och 6.62 %.

Jag tillåter mig sålunda hemställa,

att riksdagen ville besluta, att till de av Kungl. Maj:t i proposition nr 96 föreslagna bestämmelserna om särskilda avdrag vid 1919 års taxering måtte fogas ett stadgande av innehåll, att sålunda medgivet avdrag icke skall föranleda till minskning av de prästerskapet enligt gällande löneregleringsresolutioner tillförsäkrade löneförmåner och sålunda icke får vid utdebitering av prästlön tagas i beräkning.

Stockholm den 24 februari 1919.

K. J. Ekman.

Jönköping.